

1944/45-ös bírósági ítélet nélkül nincs rehabilitáció!

Így viszont a jogtalanul kisémmizettek nem kaphatják vissza elkobzott vagyonukat

A szerbiai parlament ősze módosítani fogja a rehabilitációról szóló törvényt, aminek eredményeként lehetővé válik, hogy a vagyon-visszaszármaztatásról és kárpótlásról szóló törvény értelmében (amit ugyancsak szeptemberben fogad el a parlament) kártalanítsák mindazokat, akiket ezt megelőzően rehabilitálnak – nyilatkozta a szerbiai állami hírügynökségnek, a Tanjuginak Slobodan Homen, a szerbiai igazságügyi minisztérium államtitkára.

A II. világháború végén és az azt követő évtizedekben elkönfiskált vagyon visszaszármaztatása mellett a jogerős bírósági ítélettel rehabilitált személyek megvalósíthatják mindazokat a jogukat, amelyektől annak idején megfosztották őket. Ez azt jelenti, hogy joguk lesz egészségügyi ellátásra és fájdalomdíjra is az ártatlanul börtönben eltöltött időszakért.

Slobodan Homen pontosította, hogy a rehabilitáció attól a naptól kérhető, amikor egy-egy településen a “felszabadulás” megtörtént, tehát amikor Josip Broz Tito kommunista partizánjai átvették a hatalmat. Akit ettől a pillanattól, 2001. január 22-éig, az első demokratikus kormány (Zorana Đinđić volt a miniszterelnök) megalakulásáig ártatlanul ítélték el, joga lesz a rehabilitációra. Az államtitkár elmondta, hogy eddig 1.480 ítélet született Szerbiában a rehabilitáció vonatkozásában, és még 800 ügy vár elbírálásra.

Hozátette, hogy csak a jogerős ítélettel rendelkező személyek számíthatnak rehabilitálásra és kárpótlásra. Nyomatékosította, hogy azok a bűnözők, akik usztausa egységekben szolgáltak, vagy valamelyik magyar csoportosulásnak, esetleg a partizán, vagy a csetnik mozgalomnak voltak a tagjai, nem számíthatnak kárpótlásra.

Slobodan Homen nyilatkozatából a sorok között az olvasható ki, hogy a törvénytervezetet kidolgozó belgrádi kormány továbbra is bűnözőként tekint arra a több tízezer magyarra, németre és nem utolsósorban szerbre, akiket ártatlanul, bírósági ítélet nélkül végeztek ki 1944 őszén, vagy akik valamelyik vajdasági haláltáborban veszték el embertelen körülmények között, meg hogy ezek leszármazottai nem számíthatnak kárpótlásra, mivel hogy a kivégzésről és a vagyonelkobzásról nincs érvényes bírósági ítéletük. E tekintetben a Magyar Koalíció képviselőire komoly munka vár a belgrádi parlament őszi ülészakán kezdődő vitában, hogy az említetteknek is joguk legyen a méltányos rehabilitációra és kárpótlásra. Mert, hogy Szerbiában állítólag minden ember egyenjogú, faji, vallási és nemzeti hovatartozásától, politikai észjárásától függetlenül, föltéve, hogy nem bűnöző az illető. Arról viszont meglehetősen egyoldalú döntések születtek a múltban, hogy ki számított népellenességnek, Homen szavaival élve “bűnözőnek”, vagy tovább folytatva ezt a gondolatmenetet, netán bűnös nemzetnek. Az 1944 őszén legyőzötteket nem kérdezték. Sajnos, még ma is sokan úgy képzelik, meghúzódhatnak a partizán “hőstettek” árnyékában és élvezhetik a privilégiumokat. Meg, hogy a “hőstetteket” sosem fogják a történések újraértékelni. E tekintetben, sajnos az aktuális “demokratikus” szerbiai kormány néhány képviselőjének az értékrendje nem áll távol a bírósági ítélet nélkül tevékenykedő hóhérokétól. A másik gond, hogy a hivatalos Budapest erőteljesen viselkedik a vajdasági magyarok elleni gonosztettek feltárásának sürgetése vonatkozásában. Pedig, októberben lesz két éve, hogy Sólyom László és Boris Tadić között 2009-ben megszületett a megállapodás, hogy le kell rántani a leplet a Vajdaságban elkövetett magyarellen

atrocitásokról, hogy eljuthassunk a bocsánatkérésig és annak logikus folytatásaként: a történelmi megbékéléshez. Rosszul áll a szénánk e tekintetben.

Ternovác István